

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részvénytársaságnál. Pest, József tér 6-ik szám.
Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr.

Adonis.

Hogy Adonis leveri a konkurrenszeket, oly természetes, hogy csodálkoznunk kell, ha valaki csodálkozik rajta.

Igaz, hogy nem szépségével, hanem lábaival szerezte a győzedelmet; de mily ritka az Adonis, a ki fejével szerzi!

Különbben nyilvános titok, hogy az óvilág másik híres szépsége, Páris, szintén lábával fejtette ki a legnagyobb vitézséget.

A mi egyébaránt nem akar célzás lenni a mai Párisra.

Igaz, hogy a gondolat közel fekszik, a meny-nyiben Adonisban is a porosz győzött.

Renard János porosz gróf vitte el általa az 1000 aranyos államdíjt, levervén „Comus“-t és „Anglo-Austriant“, mely mindkettő magyar ló, a mit nevük is mutat.

E szerint megverte itt a magyart az angol és az osztrákot a porosz.

Nem volt köztük egy se rosz ló.
De csak győzött a porosz ló.

Olyan poroszló, a ki nem kulcschal, hanem aranynyal zörget; de hiszen az arany jobb kulcs a kulcsnál.

S a porosz tud vele banni.

Ime, lábra állította Adóniszt; és czélt ért vele; ha gróf Czirákyé a ló, az nem állítja lábra, hanem fejtetőre, csak azért, mert így Adóniszból — Szinóda lesz.

Ezzel pedig nem ment volna előre.

A mi csak annyit bizonyít, hogy a porosz nagy róka, ha francia neve van is.

B. J.

Aggódás.

Ha ez a hideg május hamarjában ki nem enged: ki fog rendezni bazárt a borárkárosultak javára?

Están,
az borág böcsülője.

Strike-induló.

Me-me-me-me—
Me-e-eg vagyunk mi böszülve!
Megmutatjuk a világnak
Hogy a szabó-bátorságnak
Jogtalan kelt rosz hire —
Me-e-e!

Me-me-me-me—
Me-e-esternek van rosz szive.
Téglavas a földre csattan,
Türelemgomb mind lepattan,
Ágy alatt a rőf helye —
Me-e-e!

Me-me-me-me—
Me-e-enjünk a ház elibe
Hopsa közzénk áll, a szegény
Ő se mester, még csak legény
S pénzivel nem éri be
Me-e-e!

Me-me-me-me—
Me-e-ely armádja verne le!?
Ha a balsors megboszantott
Száz szabó győz őrt, drabantot
S hősileg fegyverzi le
Me-e-e!

Me-me-me-me—
Me-e-enjünk Wäcker-Gotterhe!
Bismarck is szabó, az áldott,
Szab ki földet, varr országot.
Éljen Bismarck segéde
Me-e-e

Az iskolában.

Tanító. A hirlapokban a párisi rovat alatt sok mindenfélét olvasunk a szabad kömüvességről. Mik azok a szabad kömüvesek?

Tanítvány. Olyan emberek, akik ingyen építik a barrikádokat.

MADRIDBÓL.

Ha a király éjszaka ágyába fekszik, komornyikjának ezt szokta mondani: „Ha ez éjjel elkergetnek, kelts föl!“

Voce del Paradiso.

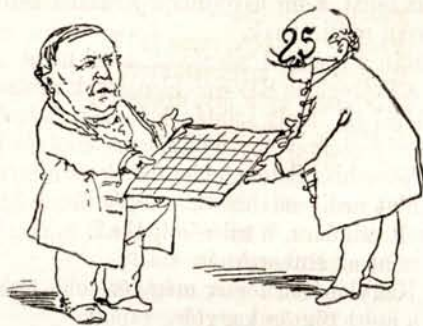
Mig éltem, én sem fogadtam el egy dogmát, és most csodálkozom rajta, hogy nem excommunicáltak. Sőt ellenkezőleg: nem sokára 700 éve lesz, hogy szent vagyok.

Sanotus Bernhardus,
clairvauxi apát.

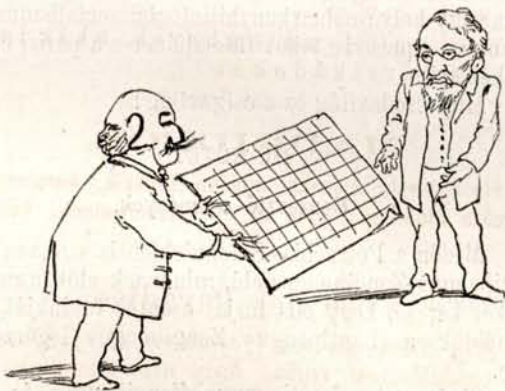
A 25 története.

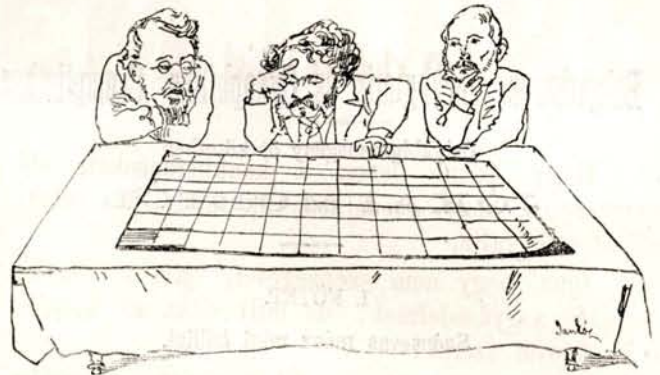
Horváth B. Van szerencsém a háznak átnyújtani egy munkálatot a törvényszékek elhelyezéséről. Ajánlom becses figyelmökbe.

Deák Ferencz. Indítványozom, hogy a munkálat, melyet az igazságügyér a ház becses figyelmébe ajánlt, nehogy a provinciális érdekek a ház drága idejét elrabolják, egy 25-ös bizottságnak adassék át.

A 25-ös bizottság. Az igazságügyér ur által beadott munkálatot mi csak becses anyagnak tekinthetjük s ezennel bővített alakban szolgáltatjuk vissza.

Kerkapoly. Oh Bódi, Bódi, mért hagytál minden falusi deputációval bele — ízélni a munkádba?

Horváth B. De kérlek, Kari, mikor azt csak becses anyagnak akarták tekinteni!

Kerkapoly. Az igaz, hogy javítottak rajta. Előbb csak becses volt, most meg éppen megfizethetlen. (*Gondolkoznak rajta; segít nekik Andrásy.*)

Elnök. Már ez sorsa tisztelt háznak Fehér lap jár a horvátnak.

Soyons Français!

Soyons français! — mondá Thiers a königgrätzi csata után s ez által nemzetét a boszu háborújára uszítá.

Soyons français! — kiáltják Lyon és Toulouse és egymás tetejébe építik a torlaszokat.

Soyons français! — kiáltják az arabok Algirban és utánozzák a forradalmi játékokat.

És ha Franciaország öngyilkossá lesz, még mindig elég ember fog akadni, kik ekkor igazában ezt fogják hirdetni: **Soyons français!**

Balgathurus phryngialis és Cynophilus Crumplistes.

Csigabigarebegény öt kötetben

JÓKAI MÓRTÓL

I. KÖTET.

Szénsavas mész mint bájjal.

A Balgathurus phryngialis a csigaország királya. Minden lény, mely hátát házán viseli — azaz hogy várjunk csak, nézzük meg ezt a zoológiában — ahá! megfordítva áll a dolog, — tehát minden lény, mely házát hátán viseli, a Balgathurus phryngialis alattvalója. Azért annyi millió csiga között ő az egyetlen Csigmond, mely amazokhoz ugy aránylik, mint a Zsigmond a Zsigákhoz.

A Balgathurus phryngialis épen nagy diszebédet adott. Az asztalok görnyedeztek a sok nyalánság alatt. Volt ott Cryptobranchus-pástétom szarvasgombával, Holothuria-steak Kakophonia-salátával, Balektryo virginalis-zárízom Smarnicerkus cervicalatus-fimbriákkal garnirozva stb. stb. Szóval nagyzerü tengeri menu.

E diszebéd oka pedig az volt, hogy a hatalmas Csigmond bájos leányát Madregeporát eljegyzé a legtekintélyesb csigacsalád egyik sarjadékának, a dús gazdag Potrochias Salonnichiensisnek.

A Potrochias Salonnichiensis vőlegényi boldogságában elfeledte az egész világot, még önmagát és menyaszonyát is, a bájos Madregeporát; mert a csigák emlékező tehetsége igen feledékeny és ők csak feledékenységből emlékeznek valamire.

A bájos Madregepora még igen fiatal volt. Tizenöt csigaéves, a mi egyenlő 150 emberi évvel, mert a csigaidő sokkal lassabban halad mint az emberé. Mint sok más fiatal leány, ugy ő is sápkorban szenvedett és szerette a falakról lekaparni a meszes vakolatot, — azon falakról t. i. melyeket a korallak a tenger fenekén építenek.

Midőn a csigéző és sápkóros Madregepora észrevevé, hogy vőlegénye, a Potrochias Salonnichiensis ily feneketlen örvénybe merült, fehér héja megrendült s ő ájultan rogyott szomszédja vállára.

E szomszéd a csigairodalom koszorus költője, Lantipengus Zengibongos volt.

Midőn a halvány Madregepora héja felső csucsalával a Lantipengus Zengibongos vállára borult, azt önkénytelen megkarczoló s néhány paránykát levakart belőle. Ah, e vakarás mily jól esett a szelid dálnoknak!

De a levakart parányok Madregepora szájába estek, ki azonnal megismerte azoknak mész-izét, mert a csiga héja szénsavas meszet tartalmaz. E mész eloszlatta ájultását s a sápkóros hercegnőre bájjalként hatott.

E percztől szerelmes volt Lantipengus Zengibongosba és leste sovárgva a csigadalom napját.

II. KÖTET.

A Lantipengus Zengibongos szerelmei.

Midőn a Potrochias Salonnichiensis föleszmélt, féltékenységet érzett.

A Lantipengus Zengibongos ugyanis épen zengvebongva pengette lantját (innen zoologiai neve) és ilyetén szerelmes verset intézett Madregeporához:

Csiga, csiga, csigabiga!
Iga van a nyakamon;
Iga, iga, igen iga,
Igazán iga vagyon.

Csiga, csiga, csigabiga!
Csigolyámon az iga!
Iga, iga, mindvégig a,
Igenis, de vig iga!

S a csiga-csigánybanda huzta a legvigacsigább nótát s a vendégség tapsolt.

De a Potrochias Salonnichiensis májában kigyult a düh. Egy lépés választá el a merész költőtől. Dühösen hozzálépett tehát, a mi háromnapos járásába került, mert a csigák lassan masiroznak.

Azután a szeme közé nézett, a mi némi nehézséggel jár, mert a Potrochias Salonnichiensisnek nincsen szeme, ő csak a fülével lát, mely szintén hiányzik. Ellenben az orrával hall, mely szervet egy nyelvforma kinövés helyettesíti.

A Potrochias Salonnichiensisnek ez a természete.

A mint pedig odalépett, e lépés fáradsága miatt nagyon el volt csigázva, a mi a csigáknál gyakrabban megtörténik, mint az embereknél.

— Kagylóháton fogok még közelebb férközni hozzá, gondolá, s ezért rögtön kagylóra kapott.

E kagyló neve Hippocampus equestris, s azon tulajdonsága van, hogy nem tud járni. Ezért mindig a vízben uszik. A kagylóvágás rajta igen kellemes, ámbár nyereg nincs a hátán, mert a Hippocampus equestrisnek háta nincs, csak hasa. És pedig két hasa: egyik a magáé, a másika szomszédjéé. Ő a szomszéd hasába nyel, a szomszéd pedig az övébe. Ez a kagylóvasság munkafőlosztása, a conchyliologia vagy helyesebben konyhiliologiai socialismus. A Hippocampus equestris tehát Lassaliáner s a párisi commune elveihez szit.

Mily csodavilág ez a csigavilág!

III. KÖTET.

Borzasztó események.

Midőn a Potrochias Salonnichiensis egészen odaért a Lantipengus Zengibongos elé, mindennek előtt annak szemöldökét keresé, hogy oda furja csontos fulánkját, mert a szemöldök a Lantipengus Zengibongos legérzékenyebb része.

Tudta ezt a Lantipengus Zengibongos és ezért — nem is volt szemöldöke.

Vendégszemöldöket viselt, mint Jókai vendég-hajat.

E vendégszemöldöket is csak akkor viselte, ha — nem esett szarva ügyébe; épen ellenkezőleg Jókaiával.

Ezért a Potrochias Salonnichiensis nagy zavarban volt, melyből senkisémet ránthatta ki mint — a Balgathurus phryngialis csigmondi udvarának első szakácsnéja.

Ennek neve Cynophyllus Crumplithes volt. Azonnal eléhitták őt a konyhából s két hét lefolyta alatt már az étteremben volt.

Megtudván, mit kívánnak tőle, azonnal nyakon ragadta a Potrochias Salonnichiensist és kirántotta, de nem zavarából, hanem zsirba, még pedig annak saját zsirjába. Ok borzasztó sors!

A szegény vőlegény egészség-állapota ezen percztől kezdve fokenként úgy rosszabbodott, hogy rögtön szörnyet halt.

Mit mondok? Szörnyet? — Dehogy azt. Szörnyeteget halt!!

IV. KÖTET.

Önfeláldozás és gyilkosság.

Madregepora ezalatt mindig csak azon delikát kén-savas mézre gondolt, melyből kedvencz költőjének héja állott.

Egyszer alattomban le is tört róla egy darabkát s azt jóízűen ropogtatta.

E nesz a költő éles szemét nem kerülhető el.

— Neked odaadom egész héjamat, rebegé a csigazi szerelem hangján.

És egy ugrással kibujt héjából s azt illedelmes bókkal átnyujtá Madregeporának, ki mohón beleharapott.

A Lantipengus Zangibongos most egészen csupasz volt.

Ezt megpillantván az épen szörnyeteget halni készülő Potrochias Salonnichiensis, így szólt:

— Hahó! Várjunk még egy perczig.

S nekimenve a Lantipengus Zengibongosnak, csontos fulánkját annak csupasz testébe meríté, mintha az kanál vagy veder volt volna.

Egy percz mulva két holttest volt élettelenül a padló kockáira vetve.

V. KÖTET.

Befejezés.

Madregepora ezalatt a Lantipengus Zengibongos héjával megkötötte a szénsavas méz-alliánczot.

A mélyen megilletődött Balgathurus phryngialis ezt elismerte morganaticus házasságnak. Mily Fata Morgánája a szerelemnek! Mily Fatum morganaticum!

Madregepora, önfeláldozó kedvese földi maradványait az utolsó poresigáig — akarom mondani porczikáig megegette.

Azóta sohasem volt többé sápkóros, hanem finom rózsaszinben diszeleg és fekete pettyekkel van tarkítva.

E fekete pettyek: tintafoltok Jókai tollából, mert Madregepora jelenleg Jókai Mór csigagyűjteményében szerepel — mint regényhős.

A bazárból.

(Természet után.)

A gyufa- királynő és apródja.

Az Akademiából.

KURTA. Vajjon mi okból nem akarják megválasztani Salamon Ferenczet?

FEJES. Csak szerénységből és önismeretből.

KURTA. Hogyhogy?

FEJES. Mert a Salamonok nem rendes tagok az akademiában — rendesek csak a Thalyak.

Uj Czigány-ország.

(A cigányok állapotának rendezésére vonatkozó törvényjavaslat nyomán kelt jövődőlátó cigány-rajzok.)

Eddig falu végén foldozott bográcsot —
A mint hogy e rajzbul világosan látod.

De hisz jobbra fordul majd ezentul sorsa —
Családját a város végire kihozza.

Eddig mindegy neki : e., vagy n. e. görög,
Páp- vagy kálomista, ref., ev., avagy török.

De ezután, mivelhogy ő csalhatatlan —
Esztergomi pri más lesz belőle majdan.

Tudott eddig gyarlón rókatánczot járni
S izlés nélkül cigánykereket is hányni.

Majd ezentul úri cigány lesz belőle
S az országházában lesz sok becsülője.

Paraszt kis lány keze. A jövődöt néki
Helyesen kiadja Százcánz Sára néni.

Sári néni lánya — már az nem így fújja —
Holdkórságot tanul, ugy lesz somnambúla.

Húzsásd Csinke Pánná, húzsásd lányom, húzsásd!
Vak öreg apáddal hegedílj nagy búsát! . .

Hátreszegve nyakát : majd mondja kottából —
S ugy megtrilláz hogy a fejed belekábul.

Furesa egy világ lesz, akárki meglássa —
Czigánylegényt betyár, hajdu muzsikálja.

S legeslegfurább lesz az egészben, meglásd:
Hogy a cigány végre megszokja a szántást.

A vajda-congressus.

Mint ki most riad föl álomból ijedten,
S nem tudja, hogy álmot lát-e vagy imettet: —
Mit látok, mily nép ez, honnan jön és hova? —
Ily gyűlést a világ nem látott tán soha.

Ahogy fejk tartják, ahogy lábok szedik,
Ahogy foguk közt a bagó-lét kiköpi,
Fényes ezüst gombjuk, nadrágszíjjok csatja
Érdemes rangjukat egyaránt mutatja.

Nincs közöttük paraszt, nincs egy komisz fajta:
Válogatott szép nép, egytül egyig vajda,
Disze cigányságnak, királya népének:
Kiről harsoghatna méltóbban az ének?

Miért gyűltek össze, mit kérnek, mit hoznak?
Talán Nagy-Idára visszakiváncsoznak?
Sztrájkot csinálnak-é, mert olcsó a vályog,
Vagy vörös nadrágra vágyik a zúzójok?

Ki tudná a célját égi fürgetegnek,
Romboló viz-árnak, vad sáska seregnek;
Ki tudná: hogy üt ki franczja-német tusa?
Fejtse meg, mit tervez vajdák congressusa.

Nem kell nekik terem; kinn a szabad pusztán
Körbe kuporodnak egy nagy homokbuczkán,
Zsibongva hallgatnak, míg végre kiválva
Szót kér Csicsa — Bodag hátára fölállva:

„Tisztelt buczka! Nagy tárgy, országos ügy, fontos,
Miért összegyűjtött elnökünk Bozontos;
Baj van, résen álljunk, mert különben végünk,
Kámpecz szabadságunk, kámpecz nemzetségünk.

„Mjóta a magyarral békét köténk Idán,
Ily jeles két nemzet nem volt a föld hátán;
Kenyeres pajtások, minden jóban társok,
Velünk művelődni vala hivatások.

„A cigány szelidebb, a magyar nyers, durva,
Ők csatázni jártak barbár háborúkra,
Mi a művészetet és ipart kegyeltük,
Téglát, vasat gyártánk, s a zenét műveltük.

„Mint zord eső s szép nap a káposzta-torzsát,
Ugy növeltük együtt a közös hon sorsát,
Ha ő bántott: élcczel feleltünk erőre,
Ekként gyarapodtunk s haladtunk előre.

„S ime a magyar most ős jogunkba gázol,
Ki akar vonszolni a szülői házból,
Faluba terelni, iskolába verni,
Tiszta szűz vérünket paraszttal keverni.

„Hová lesz iparunk, hová a művészet,
Ha nem fhlet többé a szabad természet?
Kótába szoritva mit ér a szűz zene?“
„Nem kell“ — zúg a gyűlés — „egye meg a“

Csicsa még beszélne, még szebben ezentúl,
De szónoklatán a szószék is megindúl;
Bodag egyet moczczan, Csicsa földre pottyan, —
És Bogács, a költő, szól most meghatottan:

„Fojtogat a bánat, nem lelek szavakat,
De viharzó lelkem gyász-dallamra fakad.“ . . .
És lantját ragadja, fennem lelkesedve,
Követi a többi, körül telepedve:

* * *

Áj-váj dikhecz, dikhecz dádé,
Mire jutsz még, látd-é, látd-é!
A magyarok mivé tettek,
Eltemettek, kámpecz nektek.

Szép szabadságodnak dikhecz,
Meglapulhatsz, sutba fekhatsz,
Kótára kell hegedülni,
Czimbalmozni és brügölni,

Pipaszurka, véres hurka,
Kolbász hosszú, napszám kurta,
Ústfoldásnak, patkolásnak,
Kampecz dádé — már sirt ásnak.

* * *

S van sirás, vezeklés és fogcsikorgatás,
Mig végre szóhoz jut a jámbor Hadarász:

„Látom én, mond, régen, hogy a magyar álnok,
Nem leszünk mi többé soha jó barátok;
Ne is alkudozzunk, azt mondom, hiába,
Hagyjuk itt, gyertünk mind vissza Indiába.“

Szörnyű zúgás támad: „Ha van kedve menni,
Menjen a vad magyar Ázsiába, nem mi.“
S a közhangulatot Kullánc jól kilesvén,
Szólni kezd, keményen Hadarásznak esvén:

„Gyávaság, czudarság, gúzsba kell kötözni!
Mi, jeles cigányfaj, innen elköltözni!
Hát kié ez a föld, ki tette műveltté?
Ki varázsolta ily paradicsom-kertté?”

„Nem megyünk tapot se, mienk ez az ország,
Jobb, ha a magyarok farkukat behúzzák,
Könnyen bánunk velök, hisz mindenki tudja:
A magyar úgy tánczol, mint a cigány fújja.

„Küldjünk követséget, engemet és Csicsát,
Izenvén, hogy népünk most egyszer megbocsát,
Kész lesz elfeledni mindent, mit szenvedett,
Ha kiadják jussát, külön területet.

„Négy-öt vármegyéhez szent jogunk van, az tény;
Az lesz a szép ország, hogy kormányzom azt én.“ . . .
„Akár én — akár én“ . . . kiált valamennyi,
Készek a hazáért még ezt is megtenni.

S mint mikor a békák huholnak a tóban,
Tompá, nyujtott hangon, oly andalítóan,
S egy-egy éles „brekke“ kikivakkan gyorsan:
A vajda zajból is egy-egy szó kiharsan.

„ — Farsang télen, nyáron — minden éjjel lakzi, —
Sok hájas pirítos — nem lesz trafik, akczi —
Biró, hajdú nem kell — lovam lesz, sallángos —
Bagó, gugyi dosztig — reggel meleg lángos.“

S képzeletök mindezt oly hiven leírja,
Hogy már szájok szélén foly a lángos zsírja,
Szép Czigányországon elmereng elméjük,
S észre sem veszik, mily nép közelg feléjük

Mert mint vércse, varjú a jó préda-szagra,
Vagy az éhes csüre kukoricza-hangra,
Úgy a cigányság a lángos-említésre,
Mind előzőnlik s oda áll a részre.

Könnyebb futó kocsit lejtőn megállítani,
A kitörő durrgázt bensődbe szorítani,
Fékezni árvizet, mely átcsapta ágyát,
Mint a cigányoknak viharzó étvágyát.

S már-már majd kitört a lázadás veszélye,
Kezdett megrendülni vajdák tekintélye,
Midőn bölcs Bozontos, az elnöklő vajda,
Ildomos szavakkal a tüzet lefojtja.

„Hisz nincs lángos, de lesz, egész fúladásig,
Kalácstól a rajkók foga is elvásik,
Hisz mért ülnénk itt mi, ha nem nép javára?
Hallgassatok, more, a bölcsek szavára.

„Indul a küldöttség, megyünk, még ma este,
Föl a diétához, a királyhoz Pestre,
Nem eszem, nem iszom, nem egy árva morzsát,
Mig nyélbe nem ütöm Czigányország sorsát.“

Riadó „vivát“-ot kurjant a nép rája,
Czigánykereket hányt, rókatánczot jára . . .
. Hogy a küldöttséggel azután mi történt:
Lásd a „Czigányokról“ bemutatott törvényt.

A porosz konzul erkélye alatt.

Macskazenét várt és kap — kecske-
muzsikát.

Me-e-erkwürdig!

APRÓ HIREK.

© **Simonyi Ernő** ur a házból kijelentette, hogy miniszternek betegnek lenni nem szabad. A miniszterium hír szerint indítványozni fogja, hogy ez határozatul kimondassék, s hogy a határozat tényleges keresztülvitelével a szélsőbal bizassék meg.

*

☉ **Simonyi Ernő** ur fölszólítja a kormány összes tagjait, hogy kövessék lord Chatham példáját, ki egy nagy fontosságú kérdésben nem akarván a házból távol maradni, betegen eljött s ott halt meg — a miniszteri széken. A miniszterek annak folytán kijelenteni készülnek, hogy ha az opposzició mindig olyan lesz mint most: akkor jót állanak róla, hogy ők is a miniszteri széken fognak meghalni.

*

△ **Simonyi Ernő** ur kijelentvén, hogy miniszternek betegnek lenni nem szabad, s hogy esetleg meg is kell halnia: a kormány legközelebb fölszólítani szándékszik a házat azon kérdés tisztázására, hogy ha meghalniok kell, betegnek lenniök pedig nem szabad, mikép intézzék dolgukat, mikor mégis természetes halállal szeretnének kimulni.

*

= **Simonyi Ernő** ur a kérdést azzal fogja eldönteni, hogy indítványozza, miszerint jöjjenek el a miniszterek egészséges állapotban: ő majd agyonbeszéli.

*

× **Mikor Csernátóni** szidja Horvát Boldizsárt, Kákai kiáltja: Bravo!; mikor Kákai szidja, Csernátóni kiáltja: Bravo! Kinek van igaza? Horváth Boldizsárnak, mikor azt mondja, hogy mindakettőnek igaza van.

*

÷ **Tisza Kálmán** t azon beszéde folytán, melyben kijelentette, hogy sem a kormánynak, sem az országgyűlésnek nem szabad a nemzet előitélete ellen cselekedni, tiszteletbeli zsidóüldözőnek választja meg a rumuny kormány.

*

§ **Signatura temporis.** A Páris és Versailles közti communicatio is megszűnt. Tehát mindenfelé ex-communicatio.

A szerkesztő postája.

N. Várad, dr. Bl. Lessingre emlékeztetnek. Ez ugyan nem volna ok arra, hogy ne közöljük. Hanem hát kissé mégis — zu starker Tobak. — **Pozsony, R. A.** Ön ugyan diszes legény! Egy önnél mindenesetre többet érő ifjut, mert e s z m é n y e i vannak, gyöngédtelenül s a mi még szomorubb: gyámoltalanul ki-figurázni s még hozzá egy nő nevét bitorolva! Sedeas cum pudore. — **Pest, grófi korona, Casino.** Gyulai Pál lesz Hevesben és Külső-Szolnokban a főispány? Pedig megterem ott a dinnye parodiája a — tők is. — **Lantosnak.** Szent igaz! Egyébiránt jól fújja ön:

Csúnya hideg május, melegebbhez volna ma má' juss.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: **CSICSERI BORS**

(két sas-utca 24-ik sz.)